מכתבים

דם בחברון

ציבעו של כל דם הוא אדום – אך יש דם אדום יותר.

„רם יהודי לא יהיה הפקר," קבע מנחם בגין. ודם ערבי? „זכותו של כל יהודי לחיות בחברון," מיהרו להכריז חבריו של ראש־הממשלה. ומה עם זכותם של ערבים? „יש להקים בחברון מישמר אזרחי, שישמור על הסדר ברובע היהודי," הציע שר זוטר. ולמה שלא יוקם מישמר אזרחי בשוק של חברון?

מדוע לא רגשה המשלה כשנהרגו תושבים ערביים בגדה, כשנשפך דמם של סטודנטים ותלמידים, מדוע לא הושמו מנהיגי קריית־ארבע במעצר כאשר חסידיהם פרצו לבתי־ספר, פתחו באש על בית ועל יושביו, כאשר הרסו בית אחר וכאשר הפילו עמודי־חשמל?

התשובה ברורה: „רם יהודי לא יהיה הפקר." דם של גויים זה כבר עניין אחר.

יסה גולד, גבעתיים

אהרון גרוס, תלמיד־הישיבה שנדקר בחברון, הוא כנראה היהודי היחידי שניזוק מכל הפרשה. הוא שילם ביקר מכל — בחייו. הניזוקים האחרים הם ערביי חברון. כי חבריו המתנחלים כבר עושים את כל המאמצים כדי להפיק תועלת מאירועי־הדמים.

ההישג הראשון כבר נקבע: ראש עיריית חברון הודח מתפקידו. אל מי רוצחי בחור־הישיבה היהודי אהרון גרוס? בקול ישראל שמעתי, לפחות בהודעות הראשונות, כי היה קורבן כזה.

האם זה לא היה רצח? האם לאיש הזה לא היה שם, כבוד, שארים ואבלים?

2. מדוע ברייווחים של קול ישראל לא שמעתי (מה שהארץ דיווח, לעומת זאת), שאת גופת גרוס העביר לבית־החולים עאליה תושב ערבי מקומי שחשב, בשל הדימיון עם הקורבן היהודי שהוא בנו?

הרי יש כאן מיקרה סימבולי שצריך לזעזע כל אדם והוא נושא לסיפור בלטריסטי: חבריו ועמיתיו של הכובש שאינו יודע להפעיל את הנשק שהוא נושא, הנופל קורבן, משאירים את גופתו על כביש מבלי טיפול, כדי שתושב מקומי מדוכא וממורמר יחשבו לבנו וינסה להצילו ולקברו, רק בשל דימיון חיצוני.

כן, כולנו בני־אדם!

אך מדוע הדיווח החלקי, או שמא היתה זו אוזני הסלקטיביזם?

ישעיהו־תומא שי"ק, תל־אביב

קיצבעות

קיצבות הילדים ליוצאי צבא („קי"צ") מבוססות על הסכם שבצביעות: כיצד להיות נוזן מבלי להודות בכך.

מישרד־הרווחה הגיע להסדר עם הביטוח הלאומי, לפיו מקבלות המישפחות היהודיות מרובות הילדים קיצבות ההזהות ל„קיצבות יוצאי צבא", גם אם אין בהן יוצא־צבא: הסוכנות היהודית הגיעה להסדר דומה ביחס למישפחות עולים חדשים: השבוע התברר כי לאגודת־ישראל הסדר משכלל יותר — האוצר ישלם את סכום הקיצבות לישיבות עצמן, שיחלקו אותן בין תלמידיהן.

התעלול הוא פשוט וברור: מישפחות יהודיות מקבלות קיצבות גדולות יותר, הרבה יותר, מאשר מישפחות ערביות. עניין הצבא הוא רק מילת־הצופן להבחנה בין יהודים וערבים.

אז מדוע לא לומר זאת בגלוי, ולהימנע מהסירבול הסמאנטי והבירוקראטי?

כי אם נקרא לילד בשמו, עלולים הגויים לכבות אותנו גזענים.

חנה סוטרמן, רמת־גן

● ● ●

אינדיאנים בנגליל

במדורו „יומן אישי" („העולם הזה" 2392) נזכר העורך כיצד סולקו תושבי כפר קטן בגליל („מטעמי ביטחון"). הועלו בכוח על משאיות והוסעו לגיבעה חשופה ליד צפת, בשם עכברה.

הפליטים שהושלכו בעכברה ב־1949 לא היו תושביו הראשונים של המקום. לפי מיפקד האוכלוסין 1931, היו בעכברה 275 תושבים ו־49 בתים נושבים. תושביו המקוריים של הכפר הפכו פליטים ב־1948, וכיום נמצאים הם — וצאצאיהם — אי־שם במחנות־הפליטים בלבנון.

סיפור קורותיו של הכפר הקטן הזה מסמל תמצית הטרגדיה הפלסטינית. תושביו הקודמים נמצאים מחוץ למר לדתם, תושביו הנוכחיים הם פליטים בתוך מולדתם, שאנשי חסיירת חי־רוקה מתנכלים להם באישון לילה, כגנבים לכל דבר.

רק מבחינה אחת שפר גורלו של המקום: במשך דורות רבים — עד היום — שמרו תושביו הערביים על שמו העברי הקדום, מימי יוסף בן־מתיתיהו. אילולא הופנו למקום פליטי הגליל הערביים, אלא פליטים יהודיים, היתה בוודאי מתערבת ועדת־השמות הממלכתית, ושמו של המקום היה - היום רמת־משהו, תלמי־מישהו או קריית־כלשהו.

משה צפניה, חיפה

● ● ●

(המשך בעמוד 22)

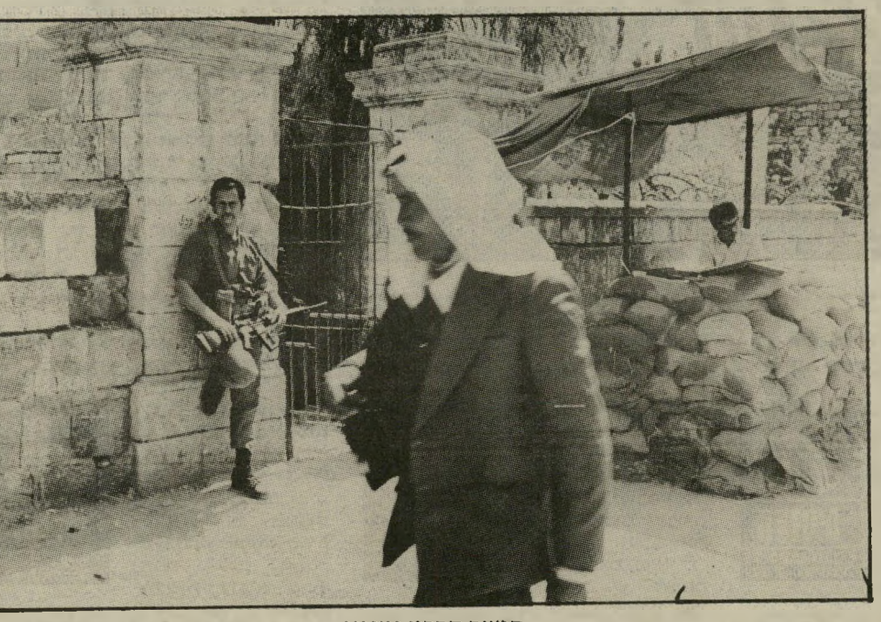

תושב חברון ומגינו
למי הוא יפנה עכשיו?

ילדים בעולם אכזר

הילדים המוכים. שהוריהם מתעללים בהם באכזריות, הם קורבן תמים של יצר אלימות בלתי־מרוסן. בכבודותם הם יחליפו תפקיד ויכו את צאצאיהם — כפי שקרה בוודאי גם להוריהם.

ילדים הם הציבור המוגן פחות מכל: עד גיל מסויים אין הם מדברים כלל, מאוחר יותר עדותם אינה נלקחת ברצינות. ועולם המבוגרים מתייחס אליהם בדרך־כלל כאילו היו רכוש הורי־הם.

כדי לשבור את שרשרת האלימות — ילדים מוכים שהופכים להורים מכים — חייבת המדינה להתערב להגנתם של הקטינים, וחייבים המורים, השכנים והחברים להתלונן ולהתריע. אין זו התערבות ברשות הפרט. להיפך, זו הגנת זכויות הפרט.

משה הריץ, תל־אביב

יפנה כעת בבקשה לעזרה אזרח שזרים פלשו לדירתו? למר שמש זמיר, ראש העירייה החדש. מי ישמש פה להורים שילדיהם יסולקו מבית־ספרם, כי הבניין הופקע לצורכי המתנחלים? אדם ששימש עד אתמול קצין נכסי נפקדים במימשל.

היעד הבא: ביטול צו־המניעה של בג"ץ, שהוצא לבקשת ראש־העירייה המודח, מוצטפה אל־נתשה. בעניין התוכנית להקים בלב העיר התנחלות של 500 מישפחות. מר שמש זמיר, כך מקווים המתנחלים, יודיע בשם תושבי „עירו", כי אין לו התנגדות להתנחלות.

אם הטיעון המישפטי המפולפל לא ישכנע את בג"ץ, אפשר יהיה לחכות לפרובוקציה הבאה, שתגרור אחריה את הרצח הבא — ואז אפשר יהיה ללחוץ על אלוף הפיקוד שידיח גם את השופטים העליונים.

ציפי בן־אפרים, חולון

שתי עובדות מתמיהות אותי בפרשת חברון:

1. מדוע ברייווח בהארץ אין מוזכר כלל רצח עובר־אורח מקומי ערבי, אשר חייו קופחו במירדף יריות אחרי

סרטים בטיולי הגליל:
● ת"א, הירקון 142, טל: 03-221372 03-220819 ● ירושלים, בן סירא 3, טל: 02-246858 ● טבריה, הירדן 10 טל: 067-20330
● חיפה, המגינים 43, טל: 04-522958 ואצל כל סוכני הנסיעות

ל.מדימט"
החברה המובילה במכונות משחק לבידור ולשעשוע
למנהלי ומפעילי „מדימט":
חמדה, עקיבא, יוסי וכל הצוות

זר ברכות
לחנוכת גלריית השעשועים
SHOOTING GALLERY
במגדל שלום בת"א
מחונכי הגלדיה
לירון ושירלי עצמור

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תוליעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
רמת־גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך